

ZILVER BLAD

- 05 *Wonen in DE-LIVING, een eigen huis in een gedeelde thuis*
- 06 *Omgaan met 'jakhals'-taal*
- 07-09 *GroenPlus zegt 'ja' tegen goed voorbereid congres*
- 12 *Leren van Freiburg (2)*
- 13 *Jill Stein, groene kandidate in Amerikaanse verkiezingen*

WINTER
2016

Een woordje vooraf

Oef! Ons congres zit erop. En van een succes gesproken: meer dan 170 deelnemers schoven zaterdag 26 november zaal Rubens binnen. Ze genoten er van een staalkaart aan initiatieven om van hun omgeving een 'Leeftijdvriendelijke gemeente' te maken. Wij pikten er de belangrijkste onderwerpen uit en brachten die samen in een handig katern om bij te houden. Wie er niet kon bij zijn, vindt een sfeerbeeld van dit eerste GroenPluscongres.

Najaar en winter is ook een tijd waarin we stilstaan bij onderdak en wonen. In dit nummer drie bijdragen over eigentijdse vormen van samenwonen. 'Senioren samen onder de toren' spreekt voor zichzelf. 'Wonen in DE-LIVING, een eigen huis in een gedeelde thuis', gaat een eindje in dezelfde richting, maar is toch anders. En tenslotte een pleidooi voor wonen in het centrum, liever dan 'opgesloten' te worden in een internaat in het groen. Stof tot nadenken.

winterse regendag

*dit wordt een winter van wind en regen
wellicht doorzichtige sneeuw
die een papje legt in onze straten*

*wie waagt zich buiten?
men zit mismoedig voor het raam,
droomt een sneeuwman zoals vroeger
met kooltjes in de ogen:*

*een oompje dat je aankijkt in de tuin
en van plan lijkt
om met zijn bezem te vegen*

*neen, regen zal het worden,
het klimaat warmt op,
niemand is nog zeker van seizoenen*

*alleen in beelden van heimwee
dwarrelen vlokken, blijvend
net als toen*

staf de wilde

Terug naar Molenbeek

*Vanaf mijn prille begin tot
halfweg de jaren 70 heb ik
in Molenbeek gewoond, in
de buurt van Turn & Taxis
of de havenbuurt. Het was
een grijze combinatie van
stapelhuizen, fabriekjes,
woonhuizen, een politiepost,
kleine winkels voor dagelijkse
behoefte, enkele lagere
scholen en hier en daar een
kerk. Mijn ouders waren
afkomstig van Wachtebeke
en zo was het met al mijn
klasgenoten: allemaal waren
we inwijkelingen. Aan de
naam te horen is Molenbeek
ooit een landelijk plaatsje
bij Brussel geweest. Later
was enig groen van bomen
en blauw van water ver te
zoeken, platanen aan de
Havenlaan en het grauwe
water van het kanaal niet te
na gesproken.*

Franstaligen en Vlamingen leefden niet harmonieus samen. In de kerk was de mis tweetalig, maar de pastoor maakte er zich graag van af met een 'pour les Flamands la même chose'. Op school kregen de Franstalige kinderen de nieuwe meubels, wij de afgedankte. Anno 2016 is de burgemeester Franstalig.

In de jaren 60 kwamen er mensen uit het Middellandse Zeegebied in onze buurt: Italianen, Spanjaarden en Grieken. We gingen samen naar school en kochten onze levensmiddelen voortaan in hun winkel. We waren blij met elkaar. In de jaren 70 zakten Marokkaanse mensen af naar Molenbeek. Er was geen belangstelling voor elkanders cultuur. Zij brachten hun leefwijze mee: drogende was, verhullende kleren en samentroepende mannen op straat. Ze liepen niet hoog op met Vlamingen en gaandeweg trokken die weg naar hun streek van afkomst. In de vrijgekomen huizen kwamen meer en meer mensen van vreemde afkomst. Het beleid investeerde niet in leefbare buurten. Gelukkig deden enkele priesters en mensen uit het verenigingsleven dat wel.

Ik ben niet veel, maar toch af en toe naar Molenbeek teruggekeerd. Gewoon eens rondlopen in mijn oude buurt, van Turn & Taxis tot de Gentssteenweg en de Vierwindenstraat, waar mijn broer school gelopen heeft. Het deed mij plezier dat oude gebouwen gerenoveerd werden en een nieuwe bestemming kregen. Er moesten huizen wijken voor

totaal nieuwe, prestigieuze gebouwen. Eigenlijk is de wijk er daardoor beter gaan uitzien. Keerzijde van de medaille is dat mensen die al uit de boot vielen op die manier nog minder aan de bak kwamen.

Na de aanslagen in Parijs en net vóór die in Brussel ben ik met een groep vrienden én met een gids weer naar Molenbeek geweest. De gids bracht ons op plaatsen die ik niet kende. Ik maakte er kennis met initiatieven die mensen bij elkaar brengen en die veel betekenen voor het sociale leven en waarover ik gelezen had in het boek van Hans Vandecandelaere 'In Molenbeek'. Hij beschrijft objectief hoe Molenbeek vanaf de jaren 80 gegroeid is tot wat het nu is. Ook doet het mij plezier te vernemen dat Groen-Ecolo veel positieve bijdragen levert aan het huidige Molenbeek. De evolutie in Molenbeek fascineert mij.

Spijtig genoeg komt dit stuk Brussel veel te negatief in beeld. Onze rechtse regering is daarin voortrekker. Molenbeek blijft opgezadeld met een verleden waar niet is geïnvesteerd in de echte behoeften. Voor mij blijft buurtgroen er één van. Ik heb dat erg gemist in mijn jeugd. Het gemeenteplein is intussen gerenoveerd met veel verharding en hier en daar een boompje. Jongeren vol adrenaline stuiven met hun auto het plein op, stoppen, stappen uit, de motor draait verder... Waarom is dit plein niet autovrij of autoluw? Waarom is er zo weinig buurtgroen?

Joris en Margriet: We genieten echt van onze duofiets (*)

Vroeger zag Bert Vanoost zijn vrienden Joris (90) en Margriet (86) met de tandem rijden. Later viel het hem op dat ze zich met een speciale fiets verplaatsten. Bert zocht hen op en vroeg Joris om tekst en uitleg.

Joris: Wel, ik heb gans mijn leven enorm veel gefietst en deed het ook zeer graag. Tijdens de oorlog -ik was 14 jaar toen de oorlog uitbrak- moesten alle boodschappen te voet of per fiets gebeuren. En ik, als enige zoon met vier zussen, was de voornaamste boodschapper. Ook tijdens mijn humaniora reed ik met de fiets van Sint-Joris-Weert naar Leuven. Bergop bergaf en zonder versnellingen! Na ons huwelijk leerde ik mijn vrouw de fiets gebruiken en ook zij kreeg de smaak te pakken. Toen de kinderen het huis uit waren, namen wij elke zomer eerst een, later twee weken fietsvakantie. Samen met vrienden legden we zo 60 à 70 km per dag af...

Hoe zijn jullie dan overgestapt op een tandem? Rond haar 80ste kreeg Margriet het moeilijk met de fiets. En toen dachten we aan een tandem. Na het uitgeprobeerd te hebben op de tweezit van een goede vriend hebben we er eentje gekocht met elektronische ondersteuning. Op die manier legden we in 5 jaar zo'n 7.000 km af.

Maar jullie zijn intussen gestopt. Waarom? Rond haar 85ste kreeg mijn vrouw problemen bij het op- en afstappen. Vermits ook stappen moeilijker werd en we toch nog in beweging wouden blijven, zochten we naar iets anders. Eerst dachten we aan een tandem op drie wielen. Zo kwamen we via het internet bij de firma Vigo in Leuven terecht. Die gaven ons de raad eerst ons licht op te steken in Pellenberg, de kliniek die zich o.m. bezighoudt met mobiliteitsproblemen bij minder validen. Bij de vraag 'Wat kunnen jullie nog en wat willen jullie?' overliepen we allerhande

voorstellen. Zo kwamen we tot de conclusie dat een duofiets met drie wielen de beste oplossing was. Pellenberg had een testmodel staan om uit te proberen. En ja, dat viel in goede smaak. De fiets is stabiel en we zitten naast i.p.v. achter mekaar. Dat ding was echter niet goedkoop en waar konden we er veilig mee rijden? Men stelde ons voor een demo te vragen, om een paar weken te oefenen. En dat lukte. Voor alle zekerheid ben ik bij de politie gaan vragen waar we met zo'n fiets mochten rijden. Het antwoord was: net als met een gewone fiets, in het verkeer en ook op het fietspad. Dit laatste op voorwaarde dat de fiets niet breder is dan 1 meter. Vermits we graag in het Warandepark van Tervuren en in het bos wilden rijden, was ook de vraag: kunnen we overal door de baren? En ja hoor, ook dat lukte, al was het soms zeer nipt.

En wat doen jullie bij regenweer? We hebben altijd een grote paraplu mee. Als het regent en niet te krachtig waait, rijden we met geopende paraplu! En als het te slecht weer is, hebben we thuis een omgebouwde pedalo, waarop we, rechtover mekaar zittend, samen kunnen trappen. Na anderhalf jaar hebben we met onze duofiets zo'n 3.000 km afgelegd. We doen er boodschappen mee, gaan naar de dokter, de Carrefour... en onze auto blijft lekker thuis. We rijden er nog 500 km per jaar mee. Enkel bij slecht weer. We hebben van onze aankoop nog geen moment spijt gehad.

() Bij het ter perse gaan vernamen we het overlijden van Margriet. Dit interview werd eerder dit jaar afgenomen. We bieden Joris onze oprechte deelneming aan.*

Wonen in DE-LIVING, een eigen huis in een gedeelde thuis

Vorige zomer bezochten we met Groenplus Freiburg. Mensen die samen werken in 'woongroepen' krijgen er steun en ruimte om samen-huisprojecten te realiseren. Dit moet ook in Vlaanderen kunnen, dank zij DE-LIVING

De basis voor DE-LIVING werd vier jaar geleden gelegd toen een groep vrienden het burgerinitiatief Symbiosis startte. Met Symbiosis wilden deze vijftigers een droom realiseren: hun oude dag doorbrengen met een groep vrienden, in een warme omgeving. Samen met juristen, architecten, financiële instellingen en overheden werd gezocht naar een werkbaar concept.

De aanhouder wint!

Eind september 2016 stelden de initiatiefnemers DE-LIVING voor. Basisidee is, om op inspirerende locaties bouwprojecten te realiseren met o.a. één gemeenschappelijke living en 18 woonunits. Aan elke site wordt ook een sociaal project gekoppeld dat belangrijk is voor de buurt. Huiswerkbegeleiding, Nederlands voor anderstalige nieuwkomers, engagement in de erfgoedwerking...

De initiatiefnemers konden een aantal eigenaars overtuigen panden of gronden ter beschikking te stellen. Zo gaan ze concreet aan de slag met het klooster van de Ongeschoeide Karmelietessen in Gent en een mooi stuk grond in Oostende/Stene aan het nieuwe stadslandbouwpark 'De Tuinen van Stene'. In Antwerpen wordt samen met het Zorgbedrijf gekeken naar de Sint Lambertuskerk van Antwerpen-Dam en enkele mooie sites in Deurne.

Eerste concrete invulling voor samen wonen van ouderen

DE-LIVING krijgt van de eigenaars een jaar de tijd om de haalbaarheid te onderzoeken, woongroepen te vormen... Lukt dit dan verzekert de huidige eigenaar (vaak de lokale overheid) dat het project kan worden uitgevoerd. Nog belangrijk om weten: Symbiosis vzw is een sociale onderneming zonder winstoogmerk. Bewoners van DE-LIVING verenigen zich en kopen samen het gebouw, maar als ze vertrekken koopt deze (verenigde) groep de unit weer in. De bewoners beslissen samen wie de nieuwe bewoner wordt.

De voorbije maanden werden in de betrokken steden info avonden georganiseerd.

Voor meer info kan je terecht op de website www.wonenindeliving.be.

Dank zij DE-LIVING komt er ook in Vlaanderen een eerste concrete invulling voor samen wonen van ouderen. Samen wonen moet het nieuwe wonen worden. Samen wonen is zo belangrijk in een tijd waar steeds meer mensen alleenstaand zijn. De nabijheid van anderen maakt alleen minder alleen, geeft geborgenheid en betekent elkaar bijstaan en helpen in tijden dat het wat moeilijker gaat.

Hoe omgaan met 'jakhals'-taal?

Gehavende boodschap

'Kan het niet wat rapper? Profiteurs! Racist, vrouwenhater, populist' en recent, in een lezersbrief van een beschaafd medium: 'Ik vind het de morele plicht van de mensheid om dit soort regimes met wortel en tak uit te roeien, hardhandig. Bij dit soort waanzin is rede volslagen zinloos, en geweld het enige beschikbare middel.'

Hoe reageren op zulke uitlatingen van vriend en vijand? Tot welke omgangscultuur willen wij als ouderen bijdragen? Welk voorbeeld willen wij zijn voor jongeren?

'Kritiek, oordeel en aanval', dit is 'de jakhals' in ons. Marshall Rosenberg gebruikt dit beeld voor sterke gevoelens die ontstaan bij onvervulde behoeften. De 'jakhals' heeft een signaalfunctie, hij slaat alarm bij tekortkomingen en gevaar. De keerzijde is dat hij dominant kan worden in de omgangscultuur en te pas en te onpas in actie treedt. Het is een kunst om de jakhals onder controle te houden en samen in vrede verder te leven. De kern van die kunst zit in het opbrengen van begrip voor de diepere motieven van de tegenstrever. Niets is zo ingrijpend als gehoord en begrepen worden. Niets is zo krachtig als elkaars diepere motieven parafraseren en delen.

Laatst volgde ik een cursus conflictpreventie en was dus alert voor situaties die gediend zijn van een geweldloze, niet-oordelende manier om met meningsverschillen om te gaan (www.devuurbloem.be). Mijn eerste oefenkans deed zich voor bij de glasbol in een volkse wijk van onze gemeente. Ik merkte een vreemd paneel met een tentje ernaast en een man, een senior, die op wacht leek te staan. Ik lees: 'Mijn droom is om hier aan de slag te gaan als leerkracht Arabisch, net als in mijn thuisland' en polste bij de man naar de bedoeling en de oorsprong van de opstelling. Met een wegwuivend gebaar antwoordde hij: 'Ik weet niet wie dat hier gezet

heeft. Wij hebben geen leraren Arabisch nodig. Dat zij maar terug gaat naar Syrië om les te geven!'. Na wat heen en weer gepalaver, monologen en herhalingen gaf ik het op om van gedachten te wisselen. Vermoedelijk verwachtte mijn gesprekspartner geen gedachtewissel, maar een luisterend oor voor zijn boosheid (en angst?). En dus schakelde ik over op 'empathisch luisteren'. Telkens hij iets des duivels aanhaalde over andere continenten en volken, vroeg ik hem naar voorbeelden en persoonlijke ervaringen. Misschien zelfs betrokkenheid bij de aanslagen in het voorjaar? Tot mijn verbazing deed de man zijn biografie uit de doeken, totaal niet uit het lood geslagen door zoveel aandacht van een niet gelijkgezinde.

Hoe kan dat? Toevallig vond ik het antwoord in een artikel over het werk van Arlie Hochschild. Deze sociologe verliet haar 'comfortbubbel' in Berkeley om vijf jaar op te trekken met arme, conservatieve landgenoten. Begrijpen hoe deze mensen denken en zich voelen, noemt zij 'over de empathie muur klimmen'. Haar theoretisch model over de 'diepe verhalen' van Links, Rechts, Tea-Party... zet ze uiteen in het boek 'Strangers in Their Own Land': 'Het was heerlijk om te merken dat een gesprek met andersdenkenden heel goed mogelijk is, en dat onze verschillen gewoon worden geaccepteerd en soms zelfs het onderwerp worden van een zachte, vriendelijke (zelf)spot.' Een paar weken later bleek de tent toegetakeld, maar het paneel stond nog recht.

GroenPlus zegt 'ja' tegen goed voorbereid congres

Luc Lamote van de Antwerpse Groene Senioren had een muzikale intro beloofd. En ja, een melancholische tenorsax loodst ons binnen in de congreszaal. 170 inschrijvingen, een onverwacht succes. De inschrijvingstafel heeft werk om iedereen een badge te bezorgen. Die blijft niet altijd zitten, but who cares? We pikken nog een koffie mee en zoeken een plaatsje in de zaal. Kristof heeft al plaatsgenomen op het podium. Een andere Calvo dan die uit het Federaal Parlement. To the point, dat wel, maar afen toe gelardeerd met een practical joke stuwt hij het congres in de goede richting. Eén grote afwezige. GroenPlusvoorzitter Hugo Van Dienderen, gehinderd door lichamelijk ongemak. Hugo spreekt de aanwezigen toe via een filmpje en volgt het congres verder via Skype. Senator Petra De Sutter tekent de krijtlijnen. Menselijkheid, nabijheid en diversiteit; daar moet een 'Leeftijdsvriendelijk (gemeentelijk) beleid' aan beantwoorden.

Aan de congresstafel lichten Mieke Vogels en Kris Fierens om beurten de voorgestelde resoluties toe. En reflecteren op de amendementen die vanuit de zaal met vuur worden verdedigd. Vinnig, maar nooit fanatiek. Uiteindelijk komt het tot een vergelijk en gaan de groene stemkaarten massaal de lucht in. Een teken dat wijsheid des ouderen is? Niet enkel dat, ook een bewijs dat dit congres stevig werd voorbereid. Met een overzichtelijk programma, dat door Kristof Calvo dan ook voortdurend kan worden afgeklokt. Bij de broodjes blijft ruim de tijd om bij te praten en een kijkje te nemen op de standjes van Natuurpunt, Recht

op Waardig Sterven, Forum voor Vredesactie e.a. Na de lunch herenemen de debatten en daarna mag GroenPlusvoorzitter Meyrem Almaci het congres afronden. Ze ziet wel wat in het voorgestelde herdenkingsbos voor overledenen, maar waardeert vooral de expertise die ouderen kunnen aandragen in 2018. Een prominente plaats van senioren op de lijst, niet direct via quota, Meyrem ziet het wel zitten. De goedgekeurde resoluties over de 9 thema's, waaronder het specifiek groene 'Landschap en natuur', zullen zeker meespelen in het programma waarmee Groen in 2018 de kiezer wil bekoren.

Overtuigende start

FRANS COENEN

26/11/2016 belofde een historische dag te worden: GroenPlus hield zijn eerste congres en liefst 170 leden zakten af naar zaal Rubens, nabij station Berchem. Ze beraadden er zich over 25 resoluties en 42 amendementen, met als doel een 'Leeftijdsvriendelijke Gemeente'.

Elk congres dat zich respecteert, kiest een goede inleider. Senator Petra De Sutter bracht een overtuigende boodschap. In een vergrijzende maatschappij is zorg een belangrijke materie. De Sutter vroeg zich af hoe we een betaalbare zorg kunnen organiseren. Doen we dat door elke maand 3 rusthuizen bij te bouwen, of gooien we het over een andere boeg? Door het via lokale dienstverlening mogelijk te maken dat meer ouderen langer hun zelfstandigheid bewaren. Dat vergt een betere ondersteuning van thuishulp en thuisverpleging. De Sutter ziet de gemeente als regisseur voor de eerstelijnszorg, maar waarschuwde tegelijk voor commercialisering. Na deze intro loodste Kristof Calvo de groep vlot en humoristisch door resoluties en amendementen. Wie wou tussenkomen kreeg daarvoor 2' en werd afgeklokt door een alerte Lieve Snauwaert. Eerst werd **'Maatschappelijke Participatie'** bekeken. De groep ouderen groeit, maar het aantal mandatarissen uit die groep neemt af. Tijd voor quota, naar analogie van de vrouwenvertegenwoordiging? Antwerpen vroeg minstens één 55-plusser op de verkiezingslijsten; Oost- en West-Vlamingen vonden een algemene formulering al voldoende! Na een vinnige discussie zette Kristof Calvo de tellers aan het werk: 51 kiezers voor quota en 52 tegen! Een historisch feit: voor de eerste keer gaf 1 stem de doorslag op een congres van Groen.

Geen quota dus, wel een evaluatie na elke verkiezing. Om na te gaan of voldoende ouderen mee het beleid bepalen.

Bij **'Mobiliteit'** hield Marc Peetermans -vanuit Haasrode met de e-fiets gekomen!- een merkwaardig pleidooi. Voorzie alle fietsen van een elektrische aandrijving, zo los je eenvoudig en goedkoop de files op! Alle mensen hebben recht op mobiliteit, het middel bij uitstek tegen vereenzaming. Daarom moet De Lijn sterker inzetten op een betaalbaar, frequent en verruimd aanbod van (stads)bussen en trams. Overall kan het comfort voor mensen met een beperking beter. Fietsers en voetgangers hebben recht op eigen, voldoende breed pad. Ontbreekt het in de centra aan ruimte, opteer dan voor fietsstraten, creëer een zone 30 waar auto's worden gedoogd, maar wel achter de fietsers. Ook vervoersmiddelen te water verdienen verder onderzoek door de Vlaamse overheid.

Dienstencentra (DC) worden vaak gezien als hét middel tegen vereenzaming. Antwerpen diende een resolutie in om alle gemeenten van minstens 10.000 inwoners te voorzien van een pluralistisch dienstencentrum. In bijna de helft van de landelijke gemeenten ontbreekt dit. In Bonheiden is aangetoond dat zo'n DC financieel haalbaar is. Resolutie eenparig goedgekeurd!

MARLEEN DE VRY

'Inzetten op stadslandbouw en volkstuinjes'

'Niet indommelen... zoals Eric Van Rompuy, de Bernie Sanders van de Vlaamse Raad!' waarschuwt voorzitter Calvo de congresdeelnemers. De zaal staat meteen op scherp voor een actualiteitsmotie. Pensioenminister Bacquelaire wil mensen met meer dan 312 dagen werkloosheid in hun hele loopbaan straffen met minder pensioen. 'Wie werk wil, vindt werk,' zo meent de minister. GroenPlus gaat daar massaal niet mee akkoord.

Eerstelijnszorg en gezondheid

Chronische kwalen, ze horen bij senioren. GroenPlus stelt dat een eerstelijnsnetwerk van huisarts, verpleegkundige, psycholoog, diëtist en kinesist de beste preventie en aanpak biedt van chronische problemen en ook nauw kan samenwerken met mantelzorgers. Voor chronisch zieken willen we een forfaitair systeem, een abonnement, zeg maar. Daarnaast kan het lokaal dienstencentrum een draaischijf zijn van vrijwillige zorg, in samenwerking met organisaties als OKRA. Kansarme en vereenzaamde senioren varen daar wel bij. Voor GroenPlus is het lokale bestuur best geplaatst om al die 'buurtgerichte zorg' te regisseren. Het moet daar ook de middelen toe krijgen. We moeten stoppen met meer bedden in grote woonzorgcentra. 'Dat is duur en niet duurzaam', legt Mieke Vogels uit. GroenPlus pleit daarom voor een erkennings- en investeringsstop. In Denemarken is het beleid al omgegooid en dat werkt. De zorg is er van hoge kwaliteit, heel wat anders dan het 'trek uw plan' van hier!

Landschap, natuur, herdenkingsbos

Publiek groen is gewoon levensnoodzakelijk. GroenPlus wil daarom de goed onderbouwde groennormen van ANB laten opnemen in bestuursakkoorden. We zetten ook in op stadslandbouw en volkstuinjes, maar evenzeer op de beleevingswaarde van landschap. Het congres valt 'in blok' voor een gemeentelijk herdenkingsbos, dat de ene generatie schenkt aan de volgende.

Communicatie en informatie

GroenPlus wil mobiele wijkkantoren of mobiele ambtenaren die documenten kunnen afleveren. Papieren formulieren blijven bestaan en vragen op papier moeten een papieren antwoord krijgen. Anders vallen oude en kansarme inwoners uit de boot. De burger heeft ook recht op info over het levenseinde. De bereidheid en goesting om dat gesprek grondig te voeren is groot. Zo'n gesprek komt er dan ook op korte termijn, zo beslist het congres.

Publieke ruimtes, gebouwen en... toiletten

Wandellussen met goed onderhouden en obstakelvrije voetpaden, geen mens die twijfelt aan de zin van zo'n voorstel. Ook publieke gebouwen, als banken, mutualiteiten en winkels moeten vlot toegankelijk zijn voor senioren en minder validen. Hilariteit alom, tenslotte, bij een voorstel om de politie een oog te laten dichtknijpen voor 'keurig wildplassende' of snelzeikende (sic) ouderen!

Conclusie? GroenPlus zet zich op de kaart met deze eisen:

- 1) Betere vertegenwoordiging en zichtbaarheid van 55-plussers in het beleid.
- 2) Teruggave van het openbaar domein aan ouderen.
- 3) Dringende aanpak van eenzaamheid bij senioren, na de dood van hun partner.

Senioren samen onder de toren

Vroeg of laat maakt elke senior het mee. De dingen gaan moeizamer. Wat hulp en zorg worden welkom.

Je bent eenzamer en kwetsbaarder. En je staat voor de keuze. Verhuis je naar het woonzorgcentrum?

Blijf je liever thuis, je eigen baas? Of is er een aantrekkelijk alternatief, liefst in eigen buurt?

In Maldegem zorgde het OCMW, gesteund door CD&V en Groen, voor die optie. Senioren kunnen er terecht in twee voormalige pastorieën, dus echt onder de toren. Wat meer is, ze eten samen, helpen in de keuken, doen boodschappen, verzorgen een tuintje met kippen en kaarten ook samen!

Het moet gezegd, een gezinshelpster houdt een oogje in het zeil en de zorgkundige en de poetshulp passeren dagelijks. Er is een permanent alarmsysteem en ook een nachtronde vanuit het rusthuis. De bewoners bepalen het menu en het huishoudbudget en bereiden mee de maaltijden. Een groepsgebeuren, net als de wekelijkse vergadering en het kaarten. Er is veel contact met het dorp. Buren, familie en mantelzorgers vinden de weg, af en toe passeert een schoolklasje. Ook voor de senioren-gymnastiek komt er volk uit de buurt. Elke bewoner -alleenstaand of koppel- heeft ook zijn eigen flat en de eigen meubels. In de pastorie van Kleit zijn er zo zeven flats, in Adegem twaalf. Kennissen of familie kunnen dus ook daar ontvangen worden. Er is m.a.w. een gezond evenwicht tussen privé- en groepsleven. En door de permanente zorg is levenslang wonen onder de toren bijna altijd een haalbare kaart. En dat is de bedoeling!

Hoe kwam het OCMW op dit lumineuze idee, vraag je je af. Wel, ook in Maldegem blijven senioren liefst in de eigen buurt wonen. Ze kunnen vaak nog veel zelf. Hun zorgbehoefte is dus relatief, maar wel reëel. En ze zijn vaak eenzaam. Laat deze senioren samen wonen in een gemeenschap, waar ze

wat hulp krijgen en in alle veiligheid actief en zelfstandig kunnen blijven! Dat samenwonen creëert verbondenheid en het geeft ook structuur, iets om zinvol de dagen te vullen. Een werkgroep nam een kijkje in Friesland en dat sloeg aan. En toen kon het OCMW plots twee pastorieën in erfpacht nemen. Dat maakte het verbouwproject betaalbaar. Ook het woonzorgcentrum kon bijspringen: met gezinszorg, poets- en klusjesdienst en Minder Mobielen Centrale. OCMW-voorzitter Standaert aarzelde geen moment. De pastorie van Kleit en die van Adegem werden omgetoverd tot zorgsatelliet van het woonzorgcentrum. En met succes!

‘Toch blijft het een uitdaging om de mensen te activeren,’ vertelt de voorzitter. ‘Dat vraagt energie en geduld. Voor de organisatie en voor het personeel is dit nieuw. Maar mantelzorgers en buren blijven komen. Dat is echt een grote troef. In Adegem zijn alle bewoners uit het dorp afkomstig, in Kleit nog niet. Hoe kleiner de gemeenschap, hoe lastiger soms. Mensen moeten ook willen samenleven. Dat wordt hen goed uitgelegd. Hoe dan ook, de sfeer in de pastorieën is echt anders, meer betrokken dan in het rusthuis. Voor de senioren die de stap zetten, is dat ongetwijfeld een meerwaarde!’

Liever midden in het centrum dan op internaat in het groen!

In mijn straat is er een rusthuis, waar je nooit een bewoner voor het raam ziet. Dat is geen toeval. Er valt op straat gewoon niets te beleven. Wat voorbijrijdende auto's en een enkele fietser, dat is het. Heel af en toe, bij stralend weer, zie je een bezoeker met moeder in de rolstoel op stap op het fietspad. Een voetpad is er niet. Niet nodig, want een winkel of bushalte om naartoe te stappen is er evenmin. De bewoners verzamelen dan maar aan de achterkant, de noordkant van het tehuis, in de ruime veranda. Daar kunnen ze uitkijken op een bloemenperk en enkele velden. Een ouderwets internaat, denk je? Het heeft er alles van weg. Alleen, dit home is pas tien jaar oud!

Naar de motieven voor deze locatie van een woonzorgcentrum (WZC) een eind buiten de dorpskern hebben we het raden. Was de nood aan rusthuisbedden bijzonder hoog en deze grond goedkoop? Feit is dat ook vandaag nog senioreninternaten worden gebouwd. Heuse stijlvolle ‘homes’ of ‘hoven’, zelfs erg luxueuze ‘campussen’. Ze adverteren steevast met een grote parking en een royale tuin of zelfs een park. De buitenwereld mag dus op bezoek komen en de bewoners kunnen te allen tijde ‘naar buiten’ voor een frisse neus. De echte winkel, de bib, het café, de kapper liggen echter te ver voor een senior te voet. ‘Geen nood. Dan organiseren we wel een restaurant, kapper, kinesist, zelfs bankjes op een plein en een petanquebaan op de campus,’ zo redeneren promotoren. ‘Mooi toch, zo’n ‘zorgdorp, rustig in het groen?’ Wel, dat is de vraag. Al valt zo’n petanquebaan altijd wel in de smaak. Het geeft toch een dubbel gevoel, zo’n ‘campus’. Van lotgenoten en gezelligheid, een huiselijke sfeer en dat alles romantisch in het groen. Maar niks gaat boven een echte winkel, een café of een kapper; een dokter, de bib en het dorpsplein op loopafstand, midden in de gemeenschap dus. Een WZC midden in het dorp of de wijk behoudt die band

met het echte leven. Het combineert het comfort van een goede woonst en goede zorg met maximaal erbij horen en nog in de gemeenschap blijven. Extra uitwisseling en contact ontstaat als het WZC ook een plek wordt voor tentoonstellingen, muziek en creatieve momenten. Zo haalt een WZC in Olen om de zes weken nieuwe werken in huis en organiseert dan een vertelmiddag met de kunstenaar. Helemaal ideaal is het als er een schooltje in de buurt is om intergenerationele activiteiten op touw te zetten. In Neerijse, Moerzeke en Zele is dat bijvoorbeeld het geval. Daar komen kinderen eens per maand in kleine groepjes naar het WZC, tot groot jolijt van beide partijen. De kleuters in Zele maken met de kermis zelfs de echte Zeelse vlaaien. Ouderen dragen graag nog eens zorg voor kinderen en kinderen ontdekken dat die senioren heel veel te vertellen hebben. Het wederzijds respect groeit dan vanzelf. Zo kan die oude dag best veel moois en authentieks te bieden hebben. Voorwaarde is dat het WZC geen internaat ergens in het groen is, maar een centrale plek krijgt. Beste projectontwerpers en vastgoedpromotoren, hou senioren dus a.u.b. in hun gemeenschap. Hou de deur naar het bruisende leven open. Stop senioren niet weg!

Leren van Freiburg (2)

In vorig Zilverblad las je reeds over openbaar vervoer, vernieuwing van sociale woningbouw en lokale energieopwekking. In dit 2de deel hebben we het over sociale vernieuwbouw, de strijd tegen een kerncentrale en de inzet van biogas.

Freiburg kende ook een verpauperde wijk, Weingarten, met slechte woningen en samenlevingsproblemen. De stad pakte de zaak weldoordacht aan. Bugginger Strasse 50, een woonblok van 15 verdiepingen, werd gesaneerd naar een 'passief' woonblok. De eerste in de wereld! Interessant voor de mensen met een karig budget, die er woonden: ouderen, studenten, vreemdelingen, mensen met een beperking... Voorheen waren, net als bij ons in sociale woonblokken, heel wat problemen: lawaai, afval, ruzies... Sinds de renovatie van de gebouwen uit de jaren '60 betreft men de bewoners sterk bij het beleid. Elke verdieping telt een verantwoordelijke die geregeld met zijn medebewoners samenkomt voor overleg. Samen beslissen ze bv. welke nieuwkomer een leegstaande flat mag betrekken. De sociale dienst legt hen een selectie kandidaten voor om er eentje uit te kiezen. Bewoners kunnen vrijuit deelnemen aan groepsactiviteiten als tekenen schilderen, boetsen... en kunnen ook zelf activiteiten voorstellen.

In 1973 werden de plannen bekend om in het dorp Whyll, in de buurt van Freiburg, een kerncentrale te bouwen. Studenten namen het initiatief tot het verzet, vrouwen en wijnboeren sloten massaal aan. De toenmalige minister Filbinger kwam met het klassieke argument: 'Het licht zal uitgaan in Baden-Württemberg, als de site niet ge-

realiseerd wordt.' Hij zette massaal veel politie in en legde hoge boetes op. Het kwam tot een bezetting... Alleen het optreden van de protestantse bisschop kon bloedvergieten vermijden. In 1978 gaf de regering toe en het gebied is nu een prachtig natuurgebied aan de Rijn. Maar de mensen van Whyll lieten het er niet bij. Particulieren, coöperaties en het stadsbestuur bouwden windmolens, legden zonnepanelen en maakten van hun stad een voorbeeld voor de wereld. Het 'neen' werd een krachtig 'ja' aan de alternatieven. Een boeiend verhaal van één van de trekkers van het verzet.

Meer dan indrukwekkend was de biogasinstallatie van de familie Reinbold in Freiamt-Mussbach. Dit boerengezin oogst nu gras en oneetbare maïs, en vergist ze samen met mest uit naburige boerderijen tot methaangas in een eigen biogasinstallatie. Het gas wordt verbrand en een stroomgenerator zet uiteindelijk zo'n 1 mio kWh stroom op het net. Warmterecuperatie gebeurt via opwarming van water dat opgeslagen wordt in grote waterreservoirs. Zo worden een school, een zwembad en huizen in de omgeving van warmte voorzien. Het zwembad is belangrijk in de zomer. Om een gedeelte van de warmteproductie niet verloren te laten gaan als school en huishoudens minder afnemen. Elektriciteit voor eigen gebruik wordt afgenomen, de rest wordt verkocht aan een regionale energie-maatschappij.

Jill Stein, groene kandidate in Amerikaanse verkiezingen

FRANS COENEN

De media sloegen er ons mee om de oren: de USA-burgers waren verplicht te kiezen tussen de pest en de cholera. Cholera is iets gemakkelijker te genezen dan pest. Toch haalde de pest het. Hoe is zulke uitslag mogelijk, was de hamvraag toen bijna alle stemmen geteld waren. Een poging tot nuchtere analyse.

In memoriam Hugo Valcke

MIEKE VOGELS

Trump voerde een vuile campagne en Clinton liet zich daarin meeslepen in plaats van met waardigheid te antwoorden. Trump veroorloofde zich om vrouwen, Latino's en Mexicanen zwaar te beledigen, zonder hiervoor electoraal te worden afgestraft. Toen Clinton de arbeidersklasse schoffeerde, leidde dit tot haar nederlaag in Ohio en Florida en was het presidentschap foetsie. Wat zeer eigenaardig was: 'pest' en 'cholera' haalden samen 95%. Nochtans kon er niet op 2 maar op 5 kandidaten gestemd worden. Zo was er, naast Gary Johnson (van de Libertarian Party) en de onafhankelijke Evan McMullin ook nog de groene kandidate **Jill Stein**. Stein (66) is arts van opleiding en lid van de Green Party. Ze heeft talrijke publicaties op haar naam en is een overtuigende aanhangster van de Green

Hugo woonde vier tram 10 haltes voorbij mijn huis. Na een politieke raad of partijbestuur reden we vaak samen richting Deurne. Hugo stelde veel vragen en had over alles een duidelijke mening. Onrechtvaardigheid kon hem zeer boos maken. Hij onderbouwde zijn standpunten met voorbeelden uit zijn jarenlange ervaring in het onderwijs. Hugo was alleen, maar hij wilde niet thuis blijven. Hij engageerde zich bij de Antwerpse Groene Senioren, maar was ook vrijwilliger in de Borgerhoutse feestzaal Roma. Tijdens dit vrijwilligerswerk viel hij in een 'keldergat'. Hij kwam in het ziekenhuis terecht, waar ook een scan werd genomen van zijn

New Deal. Zo waarschuwde ze in 2009 in het rapport 'Environmental Threats to Healthy Aging' voor de impact van een verziekt milieu op de gezondheid van ouderen. Door te investeren in hernieuwbare energie kunnen klimaatverandering en andere milieuproblemen aangepakt worden, vindt ze. Stein nam al in 2012 deel aan de verkiezingen en stelde een plan op om het defensiebudget met 30% te verlagen, de Amerikaanse troepen terug te halen uit het buitenland en een speculatietaks in te voeren. Bij de jongste verkiezingen behaalde ze 1,1 miljoen stemmen, onvoldoende om mee te tellen. Maar het inspireerde haar wel om op een hertelling van stemmen aan te sturen in de z.g. 'swingstates'. Het resultaat hiervan moeten we nog afwachten. Of hoe een verstandige, oudere vrouw, haar invloed weet aan te wenden.

hoofd. Het verdict was hard, zeer hard. Geen kwetsuren, maar duidelijke tekenen van beginnende dementie. Hugo nam me in vertrouwen tijdens een van onze tramritten. Ik mocht het tegen niemand zeggen. Hij vroeg me info over dementie en ging naar studiedagen. Hij wilde weten wat hem te wachten stond. Hij wilde ook dat de partij meer zou investeren in alles wat met dementie te maken heeft. GroenPlus volgde de oproep van Hugo. Tijdens ons eerste GroenPluscongres stonden we stil bij het beleid voor het toenemend aantal ouderen dat met dementie te maken krijgt. We droegen deze resolutie op aan Hugo Valcke.

'De Leuvense stoof' een verhaal van zorg en liefde

'Ik luister graag naar verhalen.

Toen ik klein was, juist na Wereldoorlog II, had de TV zijn intrede nog niet gedaan in de woonkamer. 's Avonds zaten we rond de kachel en luisterden we naar de verhalen van volwassenen. Ik heb die in mijn geheugen opgeslagen.

We zetten onze voeten op de stoof en op onze benen verschenen rode bloemetjes van de warmte.' vertelt Anita, een sympathieke dame van 75. Ze heeft flikkerende ogen, een energieke stap en rode lippen. Haar tanden schitteren als ze lacht. We ontmoeten haar en haar man in het Gentse Huis van Alijn, een museum met een passie voor het dagelijks leven in de 20ste eeuw.

Anita: 'De verhalen over de oorlog blijven door mijn hoofd spoken: het wederbaren van mijn vader, die werd opgeëist om te gaan werken in Duitsland. Na enkele maanden mocht hij voor een paar dagen naar huis komen. Hij besloot om niet meer terug te gaan. Zijn vriend deed dat wel. Vader moest zich de ganse oorlog verstoppen. Hij overleefde de oorlog, zijn vriend is niet meer teruggekeerd...' Op één van die avonden hoorde Anita ook een verhaal over haarzelf. Anita: 'Ik ben geboren als een zeer klein baby'tje, een prematuur van 8 maanden, amper 1kg zwaar. Bijna iedereen was ervan overtuigd dat ik niet in leven zou blijven. Eén persoon dacht er anders over, mijn *memeetje*. Zij zou ervoor zorgen dat ik het haalde.

Zelf had *memeetje* zeven kinderen ter wereld gebracht. Na mijn geboorte liet de Leuvense stoof goed branden, maakte een bedje in een houten klomp, legde me erin en schoof me in de oven. Kan je je dat voorstellen? Ik was niet groter dan een stuk vlees van 1 kg. Als ik bij de beenhouwer kom, valt het me op hoe klein 1 kg vlees is. En dan vraag ik mij af of ik echt zo klein ben geweest... Die couveuse *avant la lettre* heeft me gered. *Meme* hield de stoof dag en nacht aan. Het was april en koud buiten. De kamer waar de stoof stond was de enige warme plaats in huis. Nu is er overal verwarming, maar toen brandde maar in één plaats een kachel, de plaats waar je woonde.

Mijn mama was heel tener. Zij kon me geen moedermelk geven. *Meme* gaf mij de papfles, dikwijls en met heel kleine hoeveelheden. Tijdens de oorlog was er weinig melk. Op een dag ging mijn mama naar een boerderij. Zij vroeg er wat melk voor haar kindje, voor mij dus. Ze kreeg niets. Die persoon is later gestorven, maar mijn ouders bleven hem dat kwalijk nemen.

Bij mijn geboorte was ik heel klein, maar ik groeide geweldig. Toen ik naar school ging, was ik een van de grootste. De dokter raadde mij aan veel biefstukken te eten. Ik heb dat gedaan. Vandaag zou ik dat nog alle dagen doen...

Memeetje is altijd bij ons blijven wonen. Vroeger was het de gewoonte dat kinderen hun ouders in huis namen. Nu niet meer, dat is voorbij. Ik herinner mij ook de feesten dat *Memeetjes* kinderen bij ons kwamen. Allerheiligen, Kerstmis... Mijn mama was de gastvrouw. Een uitgebreid middagmenu stond niet op het programma. In de namiddag was er koffie, taart, melk- en rozijnenbrood. En op kerstavond serveerde ze wafels of pannenkoeken. Ik ben *memeetje* altijd dankbaar gebleven. We waren vele uren samen. Mijn ouders gingen werken, zij deed het huishouden. Als zij ziek was, zorgde ik voor haar. Dat heb ik gedaan tot ze stierf. Ik was toen 12 en vond dat ik iets moest terugdoen: zij had mijn leven gered.'

(met dank aan Lieve Parmentier en Dirk De Beul)

Kerstreceptie GroenPlus

Islamofobie is het racisme van vandaag. Die stelling zal Jonas Slaats, theoloog, schrijver en activist, als gastspreker ontwikkelen tijdens de Kerstreceptie van GroenPlus. Slaats' interesse in de islam ontstond toen hij in 2006 een tijdje in Istanbul woonde.

Later reisde hij door de islamitische wereld en sprak er met allerlei toonaangevende kunstenaars, intellectuelen en geestelijke leiders. Dat resulteerde in het boek *Soefi's, Punkers & Profeten*. Google maar eens naar Jonas Slaats. Afgelopen jaar is Rik Carmen, onze secretaris van het eerste uur, ons ontvallen. Ook andere actieve GroenPlusers zijn overleden. Op de Kerstreceptie willen we hen gedenken en daaruit energie putten om hun werk voor ecologische

rechtvaardigheid voort te zetten. Uiteraard is er gelegenheid om bij te praten bij een glas en een hapje. De Kerstreceptie van GroenPlus is telkens een sfeervolle en aangename bijeenkomst. Met heel wat oudere leden, geïnteresseerde buitenstaanders en een afvaardiging van Jong Groen.

Vrijdag 23 december, 14.30 – 18 h,
Nationaal Groensecretariaat,
Sergeant De Bruynestraat 78-82, Anderlecht,
op 5' van Brussel-Zuid. Info en inschrijving bij:
hugo.vandienderen@groen.be – 03/288.77.47.

GroenPlus fietst opnieuw in Limburg

De eerste meerdaagse GroenPlusfietsstocht startte ooit in Limburg en daar bouwt het nieuwe GP-bestuur nu een vervolg aan. Van dinsdag 11 tot vrijdag 14 juli 2017 verkennen we vanuit Hasselt het mooie, groene Limburg. We mikken op deelnemers uit alle provincies en logeren in **Holiday-Inn Hasselt**. Je kan ook een of meer dagen deelnemen zonder te blijven slapen. Fiets kan je terplekke huren.

GroenPlus Limburg staat borg voor een leerrijk, ontspannend programma dat extra aandacht besteedt aan gezonde voeding en duurzame landbouw. Naar goede gewoonte bedenken we en-

kele verdienstelijke projecten met een Groene Pluim.

Vermoedelijke deelnemingsprijs: € 230.
Noteer nu reeds de data en meld je alvast bij
Ivo Thys, ivothys@scarlet.be.
Meer info in ons lentenummer.

GroenPlus bezoekt drukkerij Groenkrant

Vrijdagavond 17 februari bezoekt GroenPlus Oost-Vlaanderen de drukkerij EPC (Eco Print Center) in Lokeren. Daar worden niet enkel De Morgen en Het Laatste Nieuws, maar ook onze eigenste Groenkrant gedrukt.

EPC is een drukkerij die de ecologie hoog in het vaandel voert. We volgen er het proces van blanco gerecycleerd papier tot eigentijdse krant.

Het industrieterrein waar de drukkerij gelegen is kan je alleen met de auto bereiken. Carpooling is dus noodzakelijk. GroenPlus Oost-Vlaanderen lost het vervoerprobleem op.

Als je mee wil, spreek dit dan tijdig af met
Lieve Parmentier, secretaris GroenPlus
Oost-Vlaanderen, bij wie je ook kan inschrijven.
lieve.dirk@telenet.be – 0498 88 22 62.

GroenPlus telt ruim 2.000 leden en daar zijn we blij mee. Maar er is altijd plek voor nieuwe, enthousiaste 55+. Ben je ook geen stilzitter en spreekt een gezond en veilig leefmilieu tot je verbeelding? Of kom je graag onder de mensen? Dan vind je zeker je gading bij GroenPlus. Word lid van Groen –het 1ste jaar gratis!– en als 55+ ben je automatisch lid van GroenPlus.

Zend een mailtje aan zilverblad@groen.be, of geef een telefoontje aan Walter Decoene, 0487/68.29.45.

Verantwoording

Tenzij uitdrukkelijk vermeld, berust de verantwoordelijkheid voor artikels en standpunten die in het Zilverblad verschijnen bij de steller ervan. Wanneer het een mening betreft die afwijkt van het partijstandpunt zullen beiden worden vermeld.

Colofon

Zilverblad is een uitgave van GroenPlus en verschijnt 4x per jaar: in maart, juni, september en december. Gedrukt op cyclusPrint papier van 100% gerecycleerde vezels.

Verantwoordelijk uitgever: Hugo Van Dienderen, Sergeant De Bruynestraat 78-82, 1070 Brussel.

Eindredactie: Walter Decoene.

Werken mee aan dit nummer:

Staf De Wilde, Rita Van de Voorde, Bert Vanoost, Mieke Vogels, Walter Decoene, Tania Solomaniuck, Frans Coenen, Marleen De Vry, Hugo Van Dienderen, Jeannine Weyers, Frans Roggen.

Redactieraad: Catherine Stepman, Elle Van Loy, Frans Coenen, Frans Roggen, Hugo Van Dienderen, Joris Willaert, Marleen De Vry, Rita Van de Voorde, Tania Solomaniuck, Walter Decoene.

Foto's: Rita Van de Voorde, Jacques Dujardin, Bert Vanoost, Tania Solomaniuck, Lucien Vandenbroucke, Lieve Snauwaert, Elle Vanloy, VVSG, Symbiosis, Marleen De Vry, Walter Decoene, Jeannine Weyers, Daniël Dewaele

Druk: De Wrikkervcva / Berchem - www.dewrikkervcva.be

Op het internet?

Natuurlijk. Elk nummer verschijnt op de www.groen-plus.be, de website van GroenPlus. En je vindt er ook nog heel wat andere interessante informatie.

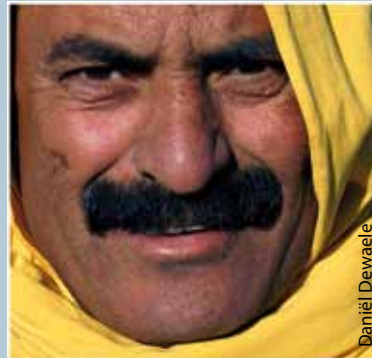
Uitschrijven voor de papieren versie kan, met een brief(kaart) aan: Redactie Zilverblad, p/a Henri De Braekeleerlaan 47a, 2630 Aartselaar, of een e-mail aan walter.decoene@gmail.com

Vluchtelingen crisis? Crisis in de opvang, ja.

In Brazilië ja, of in Sjakamakastan, of rond Parijs. Aan een met dikke vettige petroleum vervuilde kust, dáár hebben ze bidonvilles en die komen alleen maar rond 11.11.11 in het nieuws. Om de schuldigen hun schuldgevoelens wat op te rakelen, zodat mensen die er echt niets aan kunnen doen hun duit in het zakje doen. Maar sloppen in Calais, zo erg dat ze het de jungle noemden, oorden van moord en doodslag, ellende en modder en stinkend bederf, in ons eigenste Frankrijk... Dat we dat nog moeten meemaken!

Ik versta dat dus niet. Wij hebben toch de 'knowhow' en het gerief om voor die mensen een waterdicht en vorstvrij verblijf te timmeren. Om ze te eten te geven? En warme kleren? Nee? 't Moet zijn dat we geen hoge pet van hen op hebben, dat we die mensen die uit de Levant en Afrika naar hier komen gesukkeld. (Onze Burgemeester zegt 'gewandeld', maar hij bedoelt hetzelfde.)

Toen er na de 2de Wereldoorlog 30 miljoen vluchtelingen op 'wandel' waren, heeft de UNO in een recordtempo kampen opgezet. Okay, Duitse krijgsgevangenen logeerden in open lucht, maar die konden daar tegen. Dat was in de goeie oude tijd, toen pa en ma nog jonk waren. Nu gebeurt het hier om het

hoekje. Families op 'wandel' voor de oorlog in Syrië, Irak, Afghanistan (een 'veilig' land!) en in Soedan, op de loop voor de schoftjes van Assad en al-Bagdadi. Ze moeten wel tot hier wandelen, want anders kunnen ze geen asiel aanvragen, zegt franke Theo. Als ze al asiel krijgen...

Iemand uit onze senioren groep is met een ploeg een hele zomer rondgefietst om appartementen voor hen te zoeken. We hadden verwacht dat de oogst niet bijzonder groot zou zijn. Maar nul appartement beschikbaar voor een asiel familie? 'Men verhuurt geen tweekamer appartementen aan een familie van zes. En grotere appartementen zijn sowieso te duur.' Een kameraad zei onder instemmend gebrom: 'We moeten spreken van een crisis in de opvang, niet van een vluchtelingen crisis.' 'Luister, hé,' zei een andere. 'Veel van die eigenaars zijn oudere mensen die bij wijze van spaarpot een appartementje hebben gekocht, om hun 'sandalige' groot pensioen wat te verbeteren. Bij mij is er een deur met lijst en al uitgeschopt. En hoe de rest erbij lag, daar moet ik geen tekening bij maken, zeker?'

Als onze Schepen voor Vluchtelingen dan moeilijk gaat doen over het feit dat 'het stad' volzit, dan wordt het heel moeilijk babbelen.

'Ze komen toch naar de stad...,' zegt onze man van het OCMW. Je zou die mensen ook kunnen uitleggen om met trein-tram-bus naar het centrum te komen en in de rand blijven wonen. Maar zelfs daar heeft onze Schepen geen oren naar.' Crisis betekent dat niet groei? Als we geen kant meer uit kunnen, dan is de oplossing nabij, ja toch?

Groenen blijven optimistische mensen, al vraag ik mij soms af waarom.

Lieve Snauwaert GroenPluskandidate partijbestuur

Het GroenPlus bestuur draagt Lieve Snauwaert voor als kandidaat-lid voor het Partijbestuur van Groen. Het partijbestuur (PB) is na het congres het hoogste gezagsorgaan binnen Groen. De uiteindelijke keuze gebeurt half januari 2017 door een uitgebreide Politieke Raad (PORA). Lieve is niet enkel nationaal penningmeester en actief bestuurslid van GroenPlus, zij is ook gemeenteraadslid in Herentals, scheidsrechter Boccia (een sport voor mensen met een beperking bij IE-Sport Herentals) en actief binnen Alegria, als vrijwilliger voor Kom Op Tegen Kanker. Ook bij de vzw Dertiende Ster (steunt weeskinderen in Ethiopië) kijkt Lieve toe dat de centen verstandig gebruikt worden. Ze is ook oma van een adoptiekind uit Ethiopië.